

REPORTÁŽ – ZDEŇKA JAROŠOVÁ (ZŠ 1. Máje KV)

NÁZEV:...jít si za svými sny

Danča

Na začátku příběhu mých praparodičů byla odvaha prapradědečka splnit si svůj sen.

PAMĚTNICE

0:00:08 – 0:00:18 (3. nahrávka)

„Rodiče chtěli vlastně ještě před mým narozením se odstěhovat do Ameriky.“

Niki

Proč do Ameriky?

PAMĚTNICE

0:00:36 – 0:00:48 (3. nahrávka)

„Tatínek měl takovou trochu dobrodružnou povahu a tak ho to tak jako lákalo a myslel si že, že by mohl se tam jako se svým řemeslem uspět.“

Kačka

Díky politické situaci v roce 1939 vše ale dopadlo jinak než si představovali.

PAMĚTNICE

0:01:24 – 0:01:40 + 0:01:48 – 0:02:09(3. nahrávka)

„Ale bohužel k tomu nedošlo, protože přišel patnáctý březen a v ten den byly hranice uzavřeny. Ten odjezd byl naplánovaný na konci března a protože nastala tahle situace museli cestování nebo odplutí .... prostě neměli možnost .... že .... se z Hamburku dostat.“

Niki

Přišel 15.březen 1939. Němci zavřeli hranice a nebylo možné vycestovat. Co dál?

PAMĚTNICE

0:02:17 – 0:02:21 + 0:02:35 – 0:02:59 (3. nahrávka)

„Ihned začít stavět nový dům. Hody ... vlastně ... na Moravě hody ... že v Čechách posvícení už se slavilo v novém domě, což bylo na Sv. Jakuba a Anny v červenci.“

Danča

Do nového domu se narodila moje prababička. Po válce ji s rodiči čekalo další stěhování do Dyjákovic v pohraničí s Rakouskem.

PAMĚTNICE

0:00:21 -0:01:06 (2. nahrávka)

„Tatínek ... když jsme se přistěhovali do Dyjákovic, pak tatínek dostal sice dílnu, ale my jsme tam přijeli až v roce devatenáct čtyřicet šest a to bylo vlastně rok po konci války a v té době už tam jak se říká nezůstal kámen na kameni. Dílna byla absolutně prázdná bez materiálů a navíc i když to byla dílna truhlářská, tak v tom domě nebyla elektřina.“

Kačka

Pracovali velmi tvrdě, museli nakoupit materiál, stroje, věnovat se podnikání a domácnosti. Výsledek nebyl téměř žádný nebo jenom malý.

PAMĚTNICE

0:02:16 – 0:02:50 (2. nahrávka)

„Když jsme byli ... žili ještě v Moravské Nové vsi, tak tam ta vesnice byla na opravdu veliké velmi vysoké úrovni. Byla tam spousta obchodů, prodejen, různé vinařství v té době a tak dále a tady když jsme se ocitli tak nějak v takové jako zaostalé oblasti a tím pádem se tam rodičům nelíbilo.“

Niki

Děti tuto situaci moc nevnímaly, ale jak sama paní Jarošová říká, nakonec přivítaly i další stěhování – tentokrát do Karlových Varů.

PAMĚTNICE

0:03:25 – 0:04:00 (2. nahrávka)

„To byla náhoda, tatínek byl ... tehdy jel, někam cestoval a ve vlaku potkal člověka, který pracoval v Karlovarské nemocnici a on mu řekl, že by potřebovali nutně v nemocnici údržbáře a tatínek tedy se toho chytil, rozjel se do Karlových Varů, ihned ho přijali, no a my jsme se následně do Karlových Varů přistěhovali.“

Danča

Nejen praprarodičům se splnila jejich přání. V K. Varech se splnil i sen mojí prababičky.

PAMĚTNICE

0:18:19 – 0:19:02 (1. nahrávka)

„Protože jsem učila tedy čtyřicet let a vydržela jsem u toho povolání a ze začátku když jsem skončila, tak se mě dokonce i stýskalo, měla jsem opravdu jako tu práci velice ráda. Strašně ráda vzpomínám na ty moje tedy třídy, které .. no ta třída kterou jsem vždycky učila ta byla vždycky moje a ty děti ... opravdu o ty děti jsem pečovala, učila jsem je a dělala jsem všechno pro to aby se dětem ve škole líbilo.“

Kačka

Co je pro nás poselstvím příběhu paní Jarošové?

I když se v životě objeví nějaké překážky, člověk by se neměl vzdát svých snů, a udělat všechno proto, aby se splnily.